

Sygn. akt IV P 2/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy w K.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Matkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 r.

sprawy Z. O.

przeciwko Miejskim (...). z o. o w K.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, wyrównanie odprawy rentowej,

I. zasądza od pozwanego Miejskie (...). z o. o w K. na rzecz powoda Z. O. kwotę 268,86 zł (dwieście sześćdziesiąt osiem złotych 86/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.01.2016r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. nie obciąża powoda kosztami procesu;

IV. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kętrzynie kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych od których strona powodowa jest zwolniona z mocy ustawy.

Sygn. akt IV P 2/16

UZASADNIENIE

Powód Z. O. wniósł pozew o zasądzenie od pozwanego kwoty 1521,68 zł.

W uzasadnieniu pozwu podał, że pracując na nocnej zmianie, która trwała od 22-giej do 6-stej rano, pozostawał na stanowisku do momentu, kiedy przyszedł tam kierownik, który rozpoczynał pracę od godziny 7-mej. Powód przepracował w okresie od grudnia 2012r. do sierpnia 2014r. 50 godzin nadliczbowych, za które nie otrzymał ani dni wolnych od pracy ani wynagrodzenia.

Ponadto w dniu 6 kwietnia 2014r. powód przebywał w szpitalu, a zastępował go M. W. (1). Za tę przysługę powód odpracował dzień 6.04.2014r. w innym dniu, za który nie otrzymał wynagrodzenia.

Pozwany Miejskie (...) Spółka z o.o. w K. w odpowiedzi na pozew wniósł o jego oddalenie i zarzucił, że powodowi nie były wydawane polecenia wykonania pracy po zakończeniu tzw. zmiany nocnej. Powód nie zgłaszał pozwanemu, że

świadczy pracę w godzinach nadliczbowych, a kierownik powoda od lat stawia się do pracy ok. godziny 6¹⁵. Ponadto bezpodstawnie jest żądanie zapłaty wynagrodzenia za dzień 6 kwietnia 2014r., albowiem w tym dniu nieobecność powoda w pracy była obecnością usprawiedliwioną i powód nie musiał w żaden sposób jej odpracowywać.

Pismem procesowym z dnia 12 kwietnia 2016r. powód rozszerzył żądanie pozwu wnosząc o wyrównanie wypłaconej odprawy rentowej podnosząc, że powodowi winna być wypłacona odprawa rentowa zgodna z załącznikiem Nr 13 do porozumienia Nr 1/92 z dnia 2 listopada 1992r.

Pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w tym zakresie podnosząc, że w dniu 1 kwietnia 2015r. porozumienie Nr 1/92 przestało obowiązywać w związku z wprowadzeniem nowego Regulaminu Wynagradzania, a pozwany 15 lutego 2016r. wyraził zgodę na nowe warunki wynagradzania.

Zgodnie z obowiązującym od 1 listopada 1992r. Porozumieniem Nr 1/92 w sprawie zasad wynagradzania pracowników pozwanej spółki po 45 latach pracy pracownikowi przysługiwała odprawa rentowa w wysokości 700% kwoty bazowej (d. załącznik Nr 13 porozumienia Nr 1/92 k.79-88).

14 marca 2015r. został opracowany nowy Regulamin Wynagradzania, który w sposób odmienny regulował zasady wynagradzania pracowników.

Do płacy zasadniczej został wliczony dodatek stażowy, za pracę w warunkach szkodliwych, dodatek za kierowanie brygadą, za środki czystości, równowartość za posiłki profilaktyczne oraz inne dodatki. Regulamin wynagradzania w sposób odmienny regulował wysokość odprawy rentowej, stanowiąc, iż powodowi przysługuje odprawa w wysokości określonej w art. 92 (1) kp, a podstawą naliczenia jest wynagrodzenie jednomiesięczne pracownika posiadane w dniu nabycia prawa do odprawy (d. regulamin wynagradzania k.103-106).

Wprowadzenie Regulaminu Wynagradzania poprzedziło spotkanie zarządu pozwanej spółki z przedstawicielami komisji zakładowych w dniach 16-17 marca 2015r. 17 marca 2017r. postanowiono, że Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy przestanie obowiązywać z dniem 31 marca 2015r. a Regulamin Wynagradzania z dnia 17 marca 2015r. wejdzie w życie z dniem 1 kwietnia 2015r. (d. dokumentacja dotycząca wprowadzenia nowego Regulaminu Wynagradzania k.238 (d. zeznania świadka B. A. (1) k.239, B. J. (1) k. 239-240).

W związku z wprowadzeniem Regulaminu Wynagradzania powód zgłosił się do B. J. (1) z wątpliwościami, czy ma wyrazić zgodę na zmianę zasad wynagradzania. B. J. odesłała powoda do radcy prawnego obsługującego pozwaną spółkę.

Powód w rozmowie z radcą prawnym miał wątpliwości, czy podpisywać nowe porozumienie, gdyż w tym czasie starał się o rentę. (d. zeznania świadka U. B. (1) k.213).

9 kwietnia 2015r. powód wyraził zgodę na zmianę warunków wynagrodzenia od 1 kwietnia 2015r. w związku z zakończeniem obowiązywania Zakładowego UZP i wprowadzeniem Regulaminu Wynagradzania. Wynagrodzenie zasadnicze powoda wzrosło do kwoty 2700 zł (d. porozumienie w aktach osobowych powoda, zeznania pozwanego R. Ś. k.220v-221).

Zgody takiej nie wyraził inny pracownik L. F. (1), któremu pozwany wypowiedział warunki pracy i płacy w tym zakresie, ze skutkiem na dzień 30 lipca 2015r. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy w związku z przejściem na rentę wypłacił mu odprawę rentową według zasad obowiązujących z porozumienia z 1992r. (d. akta osobowe L. F., zeznania pozwanego R. Ś. k.220v-221).

Powód w okresie spornym pracował jako operator monitoringu – dyżury pogotowia wodno-kanalizacyjnego. Praca odbywała się w systemie zmianowym od 6-stej do 14-stej, od 14-stej do 22-giej i od 22-giej do 6-stej. W tygodniu mogło być, że 2, 3 razy zmiana nocna nie była obsadzona i wtedy pracownik pracujący od 22-giej do 6-stej zostawał dłużej do czasu przybycia kierownika działu usług wodno-kanalizacyjnych, którym był w tamtym okresie B. A. (1).

B. A. (1) do pracy przychodził 10-20 minut po godzinie 6-stej i wtedy pracownik przekazywał zmianę, przekazywał klucze od dyżurki informując, czy coś się wydarzyło. Powód miał polecenie pozostania w pracy do czasu przyjazdu kierownika. Przekazanie informacji kierownikowi trwało 5-10 minut (d. zeznania świadka B. A. (1) k.67v-68, L. B. (1) k.68v, L. F. (3) k.69, M. W. (1) k.69). Pracownikom, którzy zostali po godzinie 6-stej – ten czas oczekiwania na przyjazd kierownika i przekazanie kluczy, pozwany rekompensował, w tym powodowi, że w przypadku konieczności załatwienia spraw prywatnych w czasie godzin pracy byli oni zwolnieni z pracy, a czas nieobecności w pracy w tym czasie nie był gdzieś odnotowywany (d. zeznania świadka M. W. (2) k.69, J. S. (1) k.117v-118).

Z kart drogowych, z dni w których pracował po godzinie 6-stej powód, nie wynika, aby po godzinie 6-stej powód jeździł pojazdem służbowym (d. karty drogowe k.126-176).

W tych dniach pomiędzy 6-stą a 7-mą nie było również zgłoszeń awarii k.177-211).

2 października 2015r. strony rozwiązały umowę o pracę za porozumieniem stron, w związku z przejściem powoda na rentę (d. akta osobowe powoda).

W związku z rozwiązaniem umowy o pracę w związku z przejściem na rentę powoda, pozwany w oparciu o Regulamin Wynagradzania z 2015r. wypłacił powodowi odprawę pieniężną w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia (bezsporne).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie akt osobowych powoda, akt osobowych L. F. (3), grafików pracy k.5-17, regulaminów pracy k.43-45, 89-108, porozumienie w sprawie zasad wynagradzania k. 79-88, kart drogowych i rejestru zgłoszeń usterek k.126-211, protokołów pozwanego ze spotkania ze związkami zawodowymi k.238, opinii Biełego W. L. k.319-331, zeznań świadków B. A. (1) k.67v-68, 239, B. J. (1) k.213v-214, 239v-240, U. B. (1) k.213, L. B. (1) k.68, L. F. (3) k.69, M. W. (1) k.69, J. S. (1) k.117v-118, zeznań pozwanego R. Ś. k.220v-221).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków B. A., B. J., U. B., L. B., L. F., M. W., J. S..

Zeznania świadków co do okoliczności wprowadzenia nowego Regulaminu Wynagradzania oraz konieczności pozostawania w pracy do czasu przybycia kierownika są logiczne, spójne, wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość.

Sąd w tym zakresie – co do porozumienia w sprawie zmiany zasad wynagradzania dał wiarę pozwanemu. Zeznania pozwanego, który pełni funkcję Prezesa, od stycznia 2015r., są logiczne, uzupełniają się z zeznaniami świadków.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. O. k.214v. Świadek ten nie był pracownikiem pozwanego. Nie był obecny, kiedy powód faktycznie kończył pracę. To, że do domu wracał po godzinie 7-mej nie świadczy jeszcze, że do godziny 7-mej świadczył pracę.

Nie sposób pominąć faktu, że pracownik po zakończeniu pracy przynajmniej przebiera się, co nie jest czasem pracy. Z zeznań świadka wynika, że dzwoniła przed godziną 7-mą na telefon alarmowy pozwanego i otrzymywała informację, że powód już poszedł do domu. Te chociażby zeznania świadka świadczą, że nie pracował on do godziny 7-mej.

W ocenie Sądu w kontekście zebranego materiału dowodowego w sprawie nie sposób dać wiary zeznaniom powoda.

Zeznania powoda pozostają w sprzeczności z zebraniem materiałem dowodowym w sprawie. Z zebranego materiału dowodowego w sprawie wynika, że powód w dni w których nie było zmiennika o godz. 6-stej nie kończył pracy o godz. 6-stej, a był zobowiązany do pozostania na terenie zakładu pracy do przyścia kierownika. Natomiast w tym zakresie – (pracy do godz. 7-mej) nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym w sprawie. Żaden ze świadków nie potwierdził konieczności pracy do godziny 7-mej. Z zeznań świadków wynika, że był to czas maksymalnie do godziny 6³⁰.

Również w ocenie Sądu nie zasługuje na danie wiary zeznaniom powoda, co do okoliczności wyrażenia zgody na zmianę warunków wynagradzania w związku z wprowadzeniem nowego Regulaminu Wynagradzania.

Zeznania powoda w tej części są sprzeczne z zeznaniami świadków, pozwanego. Powód miał prawo nie przyjmując proponowanych mu warunków płacy, tak jak świadek L. F.. Powód w tym zakresie nie był wprowadzony w błąd, ani też w żaden sposób nie była wywierana na niego presja.

Sąd dał wiarę opinii uzupełniającej biegłego W. L. (k.319-331) i przed Sądem. Opinia biegłego jest rzetelna, obiektywna i odpowiada na pytania postawione przez Sąd i strony.

W ocenie Sądu roszczenie powoda zasługuje jedynie na uwzględnienie, co do części roszczenia.

Nie zasługuje na uwzględnienie żądanie powoda zasądzenia wynagrodzenia za pracę za dzień 6 kwietnia 2014r.

Powód w tym dniu nie świadczył pracy, przebywał w szpitalu w związku z powyższym otrzymał wynagrodzenie z tytułu niezdolności do pracy. Nieobecność powoda w pracy w tym dniu nie była bowiem nieobecnością nieusprawiedliwioną. Fakt, że powoda (niezdolnego do pracy), w tym dniu zastąpił inny pracownik, nie powoduje, że to powód za ten dzień winien otrzymać wynagrodzenie.

Również nie zasługuje na uwzględnienie żądanie powoda zasądzenia odprawy rentowej.

Powód w związku z wprowadzeniem nowego Regulaminu Wynagradzania zawarł porozumienie na zmianę od 1 kwietnia 2015r. nowych warunków wynagradzania. Z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby jego decyzja była podjęta pod wpływem błędu, groźby, czy też przymusu. Wręcz odwrotnie, z zeznań świadków wynika, że to właśnie powód w związku z wprowadzeniem nowego Regulaminu Wynagradzania miał wątpliwości, stąd też wizyta powoda u radcy prawnego obsługującego pozwanego, aby wyjaśnić wątpliwości.

Zasługuje natomiast na uwzględnienie częściowo roszczenie powoda, co do pracy w godzinach nadliczbowych.

Z zebranego materiału dowodowego w sprawie w sposób bezsporny wynika, że pracownicy, którzy kończyli pracę o godzinie 6-stej, w dni w których nie było zmiennika zobowiązani byli do przekazania swoich obowiązków kierownikowi, który rozpoczynał pracę od godziny 7-mej. Natomiast materiał dowodowy w sprawie nie pozwala na ściśle określenie czasu pracy powoda. Z zeznań świadków wynika, że kierownik do pracy przychodził o różnych porach, ale na pewno przed godziną 6³⁰. Żaden ze świadków nie potwierdził, aby kierownik przychodził do pracy tuż przed godziną 7-mą.

Z zebranego materiału w sprawie wynika, że obowiązek pozostania pracownika do czasu przyścia kierownika spowodowana była koniecznością przekazania kierownikowi informacji o przekazaniu dyżuru.

Zgodnie z art. 151¹ § 1 i 3 kp za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

- 100% wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy, w niedzielę i święta nie będące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym rozkładem pracy, w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę i święto. Wynagrodzenie stanowiące podstawę obliczenia dodatku obejmuje wynagrodzenie pracownika wynikające z jego osobistego zaszeregowania określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagrodzenia – 60% wynagrodzenia,
- 50% wynagrodzenia za pracę przypadającą w innym dniu niż określony w pkt.

Za pracę w godzinach nadliczbowych pracownik winien otrzymać normalne wynagrodzenie oraz dodatek. Przez normalne wynagrodzenie należy rozumieć takie wynagrodzenie, które pracownik otrzymuje stale i systematycznie,

a więc wynagrodzenie zasadnicze, wynikające ze stawki osobistego zaszeregowania, jak i dodatkowe składniki wynagrodzenia o charakterze stałym, które pracownik otrzymuje (por. wyrok SN z dnia 3 czerwca 1986r. I PRN 40/86, OSNCP 1987 nr. 9, poz. 140, uchwała SN z 30 grudnia 1986r. III PZP 42/86 OSNCP 1987 nr.8, poz.106).

Natomiast dodatek określony w § 1 pkt. 1 i 2 art.151 kp liczony jest ze stawki osobistego zaszeregowania, a gdy nie jest ona wyodrębniona 60% wynagrodzenia w przypadku pory nocnej to zgodnie z treścią art. 157⁷ § 1 kp pora nocna obejmuje 8 godzin między godzinami 21-szą a 7-mą. Wybór konkretnych 8 godzin dokonuje pracodawca, należy to do przedmiotu regulacji układu zbiorowego pracy, regulaminu lub obwieszczenia pracodawcy (art. 104 § 2, art. 104¹ § 1 pkt. 4 kp i art. 150 kp.).

W niniejszej sprawie pozwany jako godziny nocne określił od godziny 22-giej do 6-stej, co wynika z UZP i Obowiązującego Regulaminu Pracy.

Dlatego też nie zasługują na uwzględnienie zarzuty zarówno powoda jak i pozwanego co do poprawności opinii uzupełniającej biegłego W. L..

Sąd na podstawie materiału dowodowego w sprawie przyjął, że czas pracy powoda po godzinie 6-stej wyniósł 15 minut. Jak wynika bowiem z zeznań świadka B. A. (1) kierownika działu usług wodno-kanalizacyjnych przychodził do pracy pomiędzy 6 a 6²⁰ i wówczas powód mógł opuścić stanowisko pracy.

W ocenie Sądu w tym zakresie zeznania świadka są najbardziej wiarygodne.

Trudno bowiem przyjąć za wiarygodne zeznania pozostałych świadków, co do czasu przyścia do pracy B. A., chociażby z uwagi na upływ czasu.

Trudno bowiem przyjąć, że po upływie 3-ch lat od zgłoszonych przez powoda roszczeń, świadkowie będą pamiętali, kiedy – konkretnie o której godzinie stawiał się do pracy kierownik B. A.. Dlatego też w tym zakresie najbardziej wiarygodne są zeznania świadka B. A., który nie mógł określić czasu przyścia do pracy a zeznania którego nie stoją w tym zakresie w jaskrawej sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków.

Zgodnie z treścią art. 322 kpc w sprawie o naprawienie szkody, dochody, wzrost bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenia z umowy dożywocia, jeżeli Sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Bez wątpienia sprawami o dochody są sprawy o wynagrodzenie za pracę (por. wyrok SN z 8.05.2007r. II PK 275/06 OSNP 2008, nr.9-10 poz.132, wyrok SN z 5.06.2007r. I PK 61/07, OSNP 2008, Nr 15-16, poz. 214).

Dlatego też Sąd przyjął w oparciu o zeznania świadka B. A., że czas pracy powoda wyniósł 15 minut w dni w których nie było zmiennika.

Dlatego też mając powyższe okoliczności na względzie Sąd na podstawie art.151¹ § 1 pkt. 2 kp przy zastosowaniu art. 322 kpc orzekł jak w pkt. I-szym wyroku.

W pozostałym zakresie, co do roszczenia za pracę w godzinach nadliczbowych Sąd powództwo oddalił.

Sąd oddalił powództwo powoda o zasądzenie wyrównania odprawy rentowej.

Powód wyraził zgodę na zmianę zasad wynagradzania w związku z wprowadzeniem nowego Regulaminu Wynagradzania. Wyrażenie zgody nie było wynikiem błędu ze strony powoda, ani też działaniem pod wpływem groźby, czy też przymusu. Wręcz odwrotnie, z zebranego materiału dowodowego w sprawie wynika, że powód miał pełną wiedzę i świadomość o podjętej decyzji. Świadczą o tym chociażby zeznania świadka U. B. , czy też B. J. (1), z których

do zeznań wynika, że powód przed podjęciem decyzji konsultował się, co do skutków zmiany przepisów dotyczących wynagrodzenia.

Również nie zasługuje na uwzględnienie żądanie powoda zasądzenia wynagrodzenia za dzień 1 kwietnia 2014. Powód w tym dniu przebywał na zwolnieniu lekarskim, za który otrzymał wynagrodzenie. Powód nie wykazał, że ten dzień, mimo, że był on dniem nieobecności w pracy dniem usprawiedliwionym (płatnym) został przez pozwanego zakwalifikowany jako dzień nieusprawiedliwiony.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc. W ocenie Sądu charakter sprawy, subiektywne przekonanie powoda o zasadności swoich roszczeń uzasadniają zastosowanie art. 102 kpc.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 477 § 1 kpc.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2014r poz. 1025 z późn.zm.).